

O stavěčích a boříčích

Vítězslav Schrek

Střet bývá nejčastějším impulzem vývoje. Důvody ke střetu bývají různé, názorové, zájmové, ideové, nebo třeba generační. Při rozhodování o věcech veřejných dochází často ke střetu dvou naturelů lidí, já si je pro sebe pojmenoval na stavěče a boříče.

Stavěči jsou vesměs lidé činorodí. Mají nápady a vize, za kterými nadšeně jdou. Plánují, navrhuji, staví, vytváří a vytrvale hledají cesty, jak věci posunovat vpřed.

Občas se nečívají napravo ani nalevo, sem tam šlápnou úplně vedle, sem tam na své cestě upadnou, ale nevzdávají to, postaví se a jdou dál. Nepovede se jedno, půjde něco jiného. Když se kácí les, holt lítají třísky. Jsou to ale nositelé pokroku, developeři společnosti, kteří mají potřebu ostatním ukazovat a razit cestu.

Opačnou skupinou jsou boříči. Nejsou o nic méně aktivnější než stavěči. Jen svou energii vkládají do zcela opačného úsilí a jejich krédem je stavět věci tzv. „do protivky“.

Nic jim není dost dobré, na všem vidí mouchy, jsou mistry kritiky všeho, co oni sami nevymysleli. Většinou sami nic nenavrhují, nemají žádné

alternativy, jen vědí, že jsou věci špatné a tím pádem nebudou fungovat.

Občas tím mohou být do určité míry prospěšní, svým negativním náhledem upozornit na rizika, vyvolat polemiku anebo jen otevřít prostor pro větší diskuzi a umožnit tak širší rozhodování.

Střet těchto sil by mohl v důsledku garantovat nejlepší výsledek, kdy se nakonec většina přikloní k argumentům jedné strany a je rozhodnuto. Ono to tak ale ve skutečnosti zdaleka nebývá.

Nezvíteží-li ve střetu stavěči, v drtivé většině opouští prostor, mění předmět zájmu a pouští se okamžitě do jiného rozvojového projektu. Nápadů mají totiž dost a dost a nač plýtvat časem na záměry, které nemají šanci na budoucnost. Jinak to bývá s boříči. Přestože jsou v menšině, své pozice jen tak neopouští a s prohrou se smířit nehodlají.

Často zalehnou na matraci a začnou se dovolávat svého menšinového práva všemi dostupnými prostředky. Využijí advokátů, judikátů, soudů, protože na to mají přece právo. Právo je totiž moderní mantra, na kterou si naše společnost v porevolučních dějinách zvykla snad úplně nejlépe ze všech. Co na tom, že je právo na názor často zaměňováno za právo na svou pravdu, na svůj zájem, který je tím většinovým ohrožen. A tak se může stát, že přestože byl zákon dodržen a většina demokraticky rozhodla, nepostavíme nakonec v krajském městě důležité obchvaty, koleje pro vysokoškoláky anebo třeba multifunkční arénu, ani nebudeme v kraji jezdit veřejnou dopravou levněji.

Není-li po mém, nechť není raději nic. Když sám kozu nemám, ať chcípne i sousedovi...

(Autor je hejtmanem Kraje Vysočina)

Snímek statusu ze dne 22. 3. 2023 z oficiálního facebookového profilu Vítězslav Schrek, hejtman Kraje Vysočina:

Vítězslav Schrek, hejtman Kraje Vysočina · [Sledovat](#)

22. března · 🌐

"O stavěčích a boříčích"

Názory

JL strana 8

O stavěčích a boříčích

Vítězslav Schrek

Střet bývá nejčastějším impulzem vývoje. Důvody ke střetu bývají různé, názorové, zájmové, ideové, nebo třeba generační. Při rozhodování o věcech veřejných dochází často ke střetu dvou naturelů lidí, já si je pro sebe pojmenoval na stavěče a boříče.

Stavěči jsou vesměs lidé činorodí. Mají nápady a vize, za kterými nadšeně jdou. Plánují, navrhuji, staví, vytváří a vytrvale hledají cesty, jak věci posunovat vpřed.

Občas se nečívají napravo ani nalevo, sem tam šlápnou úplně vedle, sem tam na své cestě upadnou, ale nevzdávají to, postaví se a jdou dál. Nepovede se jedno, půjde něco jiného. Když se kácí les, holt lítají třísky. Jsou to ale nositelé pokroku, developeři společnosti, kteří mají potřebu ostatním ukazovat a razit cestu.

Opačnou skupinou jsou boříči. Nejsou o nic méně aktivnější než stavěči. Jen svou energii vkládají do zcela opačného úsilí a jejich krédem je stavět věci tzv. „do protivky“.

Nic jim není dost dobré, na všem vidí mouchy, jsou mistry kritiky všeho, co oni sami nevymysleli. Většinou sami nic nenavrhují, nemají žádné

alternativy, jen vědí, že jsou věci špatné a tím pádem nebudou fungovat.

Občas tím mohou být do určité míry prospěšní, svým negativním náhledem upozornit na rizika, vyvolat polemiku anebo jen otevřít prostor pro větší diskuzi a umožnit tak širší rozhodování.

Střet těchto sil by mohl v důsledku garantovat nejlepší výsledek, kdy se nakonec většina přikloní k argumentům jedné strany a je rozhodnuto. Ono to tak ale ve skutečnosti zdaleka nebývá.

Nezvíteží-li ve střetu stavěči, v drtivé většině opouští prostor, mění předmět zájmu a pouští se okamžitě do jiného rozvojového projektu. Nápadů mají totiž dost a dost a nač plýtvat časem na záměry, které nemají šanci na budoucnost. Jinak to bývá s boříči. Přestože jsou v menšině, své pozice jen tak neopouští a s prohrou se smířit nehodlají.

Často zalehnou na matraci a začnou se dovolávat svého menšinového práva všemi dostupnými prostředky. Využijí advokátů, judikátů, soudů, protože na to mají přece právo. Právo je totiž moderní mantra, na kterou si naše společnost v porevolučních dějinách zvykla snad úplně nejlépe ze všech. Co na tom, že je právo na názor často zaměňováno za právo na svou pravdu, na svůj zájem, který je tím většinovým ohrožen. A tak se může stát, že přestože byl zákon dodržen a většina demokraticky rozhodla, nepostavíme nakonec v krajském městě důležité obchvaty, koleje pro vysokoškoláky anebo třeba multifunkční arénu, ani nebudeme v kraji jezdit veřejnou dopravou levněji.

Není-li po mém, nechť není raději nic. Když sám kozu nemám, ať chcípne i sousedovi...

(Autor je hejtmanem Kraje Vysočina)

👍 61

13 komentářů

👤 Sdílet

👍 To se mi líbí

💬 Okomentovat

👤 Sdílet